

HOT NEWS

Zondag 16 november
The Revivalists
zie pagina 23

Zondag 21 december
Echoes of Nawlins ft.
& Thomas l' Etienne
zie pagina 24

Jaargang 21, nummer 4 oktober 2014

25 Jazz op reis

Jazzfestival van Femø (DK).

13 Robert Johnson

**28 Jacintha sprak met
Barry Woestenburg**

Elke rechtgeaarde Henkuzer kent het Snouck van Loosenziekenhuis. Zelfs de bushalte heet polikliniek Enkhuizen. Het statige gebouw is zo goed als leeg, de poli's zijn verplaatst naar een nieuw gebouw, dat wél aan de strenge eisen van deze tijd voldoet. Alleen de mondhygiëniste en de fysiotherapeut houden er nog praktijk.

Als ik het gebouw binnenga, zit de immer aanwezige portier niet op zijn plek. Het is doodstil. In de lange gang staat een steiger, half afgedekt met een doek - achtergelaten door de werklui, de verbouwing ligt al een aardig tijdje stil. Ik loop de monumentale trap op, mijn hand op de houten, gladde leuning. Plots klinkt er een doffe, droge knal. Mijn hart stuitert richting mijn keel en meteen realiseer ik me dat het gewoon de trap is, die kraakt.

Ook in de gang boven is niets te zien. Alle deuren zijn dicht. Het is er schemerduister. Vlwg ga ik naar de wachtkamer halverwege de gang. De regen loopt in trieste straaltjes langs het raam, de lucht is loodgrijs. Een onbehagelijk gevoel overvalt me, alsof er elk moment iets kan gebeuren. Een praktisch leegstaand gebouw, slecht weer, doodse stilte – het zou zó het decor kunnen zijn voor een griezelfilm, alleen het enge muziekje ontbreekt nog. U weet wel, zo'n muziekje waarvan je weet, dat je je zo meteen drie slagen in de rondte gaat schrikken.

De tijd tikt weg. Ik ben er niet gerust op: misschien zijn ze me wel vergeten. Dan knalt uit het niets keihard "Heb je even voor mij" door de gang. Ik hik van de schrik, alvorens ik me bedenk dat ik aan de vroege kant ben en de mensen die nog in het gebouw werken ook gewoon pauze hebben. Ik hoor iemand uit volle borst meezingen.

Zo zie je maar weer: muziek kan de stemming bepalen, kan je dag maken, kan geruststellen, herinneringen oproepen, troost bieden. Ik zal u zeggen: ik ben nog nooit zo blij geweest met Frans Bauer!

Nelleke van den Anker

COLOFON

Sgt. Pepper's Hot News, clubblad van de Sgt. Pepper's Jazz-Club, Enkhuizen, verschijnt 4 x per jaar.

Jaardonatie jazzclub, inclusief Hot News: € 17,- per jaar; inwonend gezinslid € 8,- per jaar (Voor een (echt)paar € 25,-). Opzeggen voor 1 november van het lopende kalenderjaar; na die datum geldt een stilzwijgende verlenging voor het volgende jaar. Entreprijzen donateurs: € 6,-, niet-donateurs: € 12,-. Interesse in een Goldcard, neem dan contact op met het bestuur. Het IBANnr. van Sgt. Pepper's Jazz-Club is: **NL25INGB0007320354**.

Sgt. Pepper's Hot News

Redactie:

Jacintha Floris (hoofdredacteur)
Wim Keller
Aart Lub
Lies Turksma
Nelleke van den Anker

Ereleden bestuur: Harry Jans,
Jan Jaap Kroeb, Frank Sprong.

Medewerkers van verdienste:

Helma Mol, Jaap Robijn,
Ad Schager, Dick Turksma
(hoofdredacteur en
vormgever Hot News).

Informatie muziek/bands/reserveren kaarten:

0228 - 31 47 91

Financiën donateurs, sponsors en adverteerders:

06 - 27 82 39 29

Sgt. Pepper's Jazz-Club

Bestuur:

Sam Verbeek	voorzitter,
	muzikale contacten
Gerrit Piso	bestuurslid en pr
René Slagers	secretaris
Kees Knijnenburg	penningmeester

**Niets uit dit blad mag worden overgenomen
zonder schriftelijke toestemming van de redactie.**

Correspondentie-adres

Sgt. Pepper's Jazz-Club:

Zuider Havendijk 60
1601 JD Enkhuizen
E-mail: info@sgtpeppersjazzclub.nl
Website: www.sgtpeppersjazzclub.nl

Correspondentie-adres

Redactie Sgt. Pepper's Hot News
Talingshof 8 1602 NX Enkhuizen

Opmaak en dtp:

Julie de Boer

Druk:

Hary Posthumus

Skroiverai van het bestuur

Ja beste mensen, we gaan al weer op naar de donkere dagen voor Kerst 2014. Of te wel de opmaat naar de feestdagen. Eerst maar even genieten, op 11 november, van zingende kids aan de deur tijdens St. Maarten en een week daarna rollen mogelijk de volwassenen weer over elkaar, want Zwarte Piet is weer in het land met, o ja... daar gaat het eigenlijk over, de heilige van het kinderfeest: St. Nicolaas. Maar goed, eerst nog even twee fantastische jazzclubmiddagen: 16 november Revivalists en last but not least op 21 december The Echoes of Nawlins feat. Thomas L'Étienne (DID/Fr). Momenteel is uw bestuur weer drukdoende een uitstekend programma neer te zetten voor komend jaar 2015.

Sgt. Pepper's Goldcard

Dit is een geslaagd succes en ik kan u aanraden om ook over te stappen. Naast een fikse korting op de entreprijs, heeft u geen wachttijden meer bij de kassa, geen gewissel of gedoe met geld. Alleen even uw Goldcard laten zien, dat dan weer wel. Heeft u interesse om over te stappen, neem dan contact op met het bestuur. Nogmaals, bent u de trotse bezitter van een Goldcard en bezoekt u de club, laat u deze dan wel even zien bij de kassa. Bent u blij, zijn wij gerustgesteld en hoeven niet achter u aan te lopen voor controle.

Enkhuizer Jazz Archief

Heeft u nog jazzspullen uit het verleden, met name over de jaren 1974-1978, knipsels, foto's, video- of filmbelden of andere hebbedingetjes die u wilt 'storten' in ons Enkhuizer Jazz Archief, neemt u dan contact op met ondergetekende, telefoon 0228-314791.

42ste Jazzfestival Enkhuizen

Jawel, dat komt er ook weer en wel van 4 tot en met 7 juni 2015.

Nieuwe cd Hot Jazz Ambassadors: 'Ambassadors' Shout'

De Hot Jazz Ambassadors (HJA) spelen de jazzmuziek zoals die tussen 1925 tot en 1935 voornamelijk door zwarte jazz musici werd gespeeld. Muziek zoals die geklonken heeft in de danszalen over de gehele wereld, maar vooral in het geboorteland van de jazzmuziek, de

Verenigde Staten. De band nam de live cd 'Ambassadors' Shout' op, tijdens een concert op het podium van de Almelo Jazz Club in de Erve Noordik op 10 maart 2013. Op de cd staan composities van o.a. Duke Ellington, Benny Waters, Fats Waller, Don Redman en Benny Carter. Alle arrangementen zijn gemaakt door de oprichter en muzikaal leider van het orkest, Dirk Tober, die tevens het titelstuk 'Ambassadors' Shout' (For the Happy Few) componeerde. De cd is - tijdens de optredens van de band - verkrijgbaar voor slechts € 10,-, maar kan ook besteld worden via het emailadres:

info@hotjazzambassadors.nl

Spelregels bij het jaarlijkse donateursbedrag

Opzeggen vóór 1 november van het lopende kalenderjaar, anders volgt stilzwijgende verlenging. Dit geldt zowel voor de donateurs die – nog – per nota betalen, alsmede die een machtiging hebben getekend. Zegt u na die datum op, dan maken wij onnodige kosten, die wij aan u moeten doorberekenen. Heeft u een machtiging ondertekend, waarvoor dank, dan machtigt u - tot wederopzegging - Sgt. Pepper's Jazz-Club om van uw bank- of girorekening de jaarlijks verschuldigde bijdrage af te schrijven. Indien u het niet eens bent met de afschrijving, dan heeft u het recht het bedrag binnen 30 dagen, zonder opgave van een reden, ongedaan te maken. Dat u het weet.

Jazz op Radio Enkhuizen

Voor het geval u het nog steeds niet weet, elke dinsdagavond presenteert 'onze' Wim Keller – tussen 19.00 – 21.00 uur – een fantastisch jazzprogramma op de lokale radio getiteld 'We call it music, Jazzmusic'. Naast steengoede muziek zit het programma boordevol info over de jazz in Enkhuizen. U kunt het programma ontvangen via de kabel (96,5 Mhz) en via de ether, dus met een ouderwetse antenne (107,1Mhz). Mocht u niet op de kabel zitten, dan wel buiten de bereikbaarheid via de ether zijn, is er nog geen man overboord: via internet kunt u de live-opname en het programma op dinsdagavond rechtstreeks beluisteren. Klik naar www.radioenkhuizen.nl en klik daarna op het menu LIVE. Waar u ook bent op deez' aardkloot: veel luisterplezier!

Foto Mississippistompers vorige Hot News

Aanvulling van Theo Kroeb en Jeroen Knukkel: Op de foto is de tweede bezetting te zien van de

band nadat Ton Tuin, Frans Stavenuiter en Rob Boon de band hadden verlaten.

De nieuwe bezetting was : Bert Kamper/drums, Theo Kroeb/bas, Jan Jaap Kroeb/klarinet, Ruud Peerdeman /trompet, Jan Loots (een uitstekende) banjo/gitarist, en Dick Degeling op de trombone.

Sam Verbeek

De Sgt. Pepper's Jazz-Clubmiddag wordt mede mogelijk gemaakt door:

Accountantskantoor Woestenburg
DzSoft (database advice)
De Wit Beeld, Geluid & Witgoed

Expertise Buro R.C. Schuijt BV
Hr. Scholten, Hoorn

Onze dank gaat uit naar deze bedrijven!

Even terugkijken

Foto: Lies Turksma

The Adrian Cox Quartet, 21 september 2014

Soms lopen zaken niet zoals je het wilt hebben en dat overkomt ook een bandleider. Adrian belde mij twee dagen van te voren op. "Schrik niet, we komen wel, maar we hebben geen vervoer", daarbij duidend op de bandwagen, die "in elkaar was gestort", aldus Adrian. "We komen zondagochtend met het vliegtuig, maar ik heb geen drums, bas en geluidsinstallatie bij mij, weet jij wat...?" vervolgde hij. Goede raad is duur, maar het is toch best lekker met meewerkende muzikanten in de stad. Mark Sprong leverde een stringbas, Pieter de Wit een drumstel, Koen de Rooij (van Licht en Geluidstechniek) een geluidsinstallatie. Mannen, waarvoor dank. Zucht... weer geregeld. De band was er heul blij mee en dat werkte kennelijk door in het optreden. Adrian, opgeleid door Jack Gilbert, voormalig klarinettist van Max Collie, is een ware virtuoos en weet het publiek, met zijn band, uitstekend te vermaken en te bespelen. Tot het eind van de middag werd de sfeer vastgehouden en de opdracht van enkelen aan het bestuur was duidelijk: deze band mag weer een keer komen, sterker nog MOET komen!

Sam Verbeek

Foto's: Lies Turksma

De Keuken van New Orleans

New Orleans, de zwoele stad aan de monding van de Mississippi is vooral bekend om de gracieuze architectuur, de jazz en de buitensporige carnavalsoptochten (Mardi Gras). Maar ook de keuken is zeer de moeite waard. New Orleans is het centrum van de creoolse- én de cajunkeuken.

In dit artikel wordt niet alleen ingegaan op het ontstaan van de creoolse keuken maar zullen ook typische New Orleans gerechten de revue passeren.

Eten in New Orleans

Met zijn natuurlijke slingers van magnolia en bougainvillea's is New Orleans een unieke stad die haar gelijke niet kent. Deze zwoele stad in het zuiden van de Verenigde Staten van Amerika (VS) heeft een opmerkelijke geschiedenis. De stad werd in de 18e eeuw gesticht door Franse kolonisten. Al even opmerkelijk is de ligging aan de monding van de Mississippi, de langste en belangrijkste rivier van Amerika. Door deze factoren kreeg de stad een geheel eigen karakter en misschien is het vanwege hun Franse origine dat de inwoners van New Orleans zo dol op lekker eten zijn. Plaatselijke schotels als gumbo, crawfish étouffée, jambalaya en muffuletta sandwiches zijn met recht wereldberoemd.

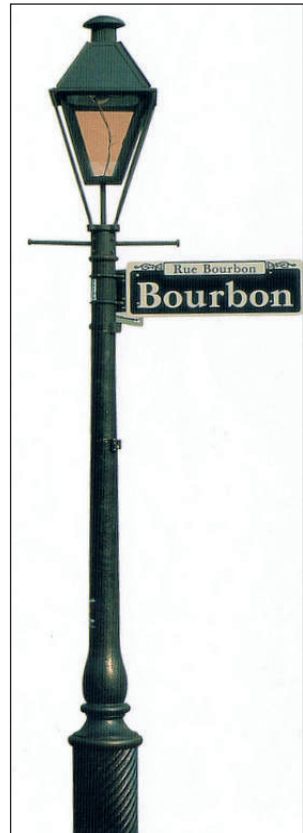
New Orleans heeft door de jaren heen immigranten uit de hele wereld aangetrokken. De invloed van vele volkeren is te herkennen in de plaatselijke keuken van de Spanjaarden en Fransen, de creolen (afstammelingen van Franse, Spaanse, Afrikaanse en Caribische kolonisten), de cajuns (Frans-Canadese immigranten uit de 18de eeuw), maar ook van de immigranten uit West-Indië, Duitsland, Italië, China, Thailand en ga zo maar door.

Er is in de VS geen andere stad waar al zo lang een traditie van lekker eten heerst.

De culinaire oorsprong van 'Crescent City'

Het is moeilijk aan te geven wanneer de nieuwe keuken van New Orleans precies is ontstaan. Het is een geleidelijk proces geweest dat tot op de dag van vandaag doorgaat met vernieuwen. In zekere zin is de creoolse keuken Frans, maar daar is lang niet alles mee gezegd. De vele immigranten hebben allemaal een steentje bijgedragen aan de ontwikkeling van de huidige specifieke keuken van New Orleans.

Historici willen toch graag een datum noemen en zien het ontstaan van de creoolse keuken in 1722 toen de 'Petticoat Revolutie' uitbrak. Op dat moment marcheerden zo'n vijftig jonge huisvrouwen naar de woning van gouverneur Bienville, waarbij ze met lepels op hun koekenpannen trommelen uit protest tegen het eentonige dieet van maïsapp. De verhitte gemoederen konden worden bedaard nadat de vrouwen in contact waren gebracht met een zekere madame Langlois. Zij had leren koken van plaatselijke Choctaw indianen en wist de lokale gerechten smaakvoller te bereiden maar ook hoe ze het plaatselijke wild en allerlei vissoorten op de beste manier kon bereiden. Wat dat laatste betreft was er veel keus, behalve gewone vis kwamen ook de nu zo met New Orleans verbonden schaaldieren op het menu, zoals garnalen, krab en rivierkreeftjes, ofwel mudbugs.

Gebruik voor dit recept de beste olijvensalade die u kunt krijgen, of maak hem zelf.

Voor 2-4 personen

Ingrediënten:

1 groot rond Italiaans brood

Olijfolie

3 plakken Genuese salami

3 plakken ham

3 plakken Zwitserse kaas

3 plakken provolonekaas

6 eetlepels olijvensalade

Bereiding:

Snijd het brood horizontaal doormidden.

Bestrijk beide snijvlakken met olijfolie. Schik de vleeswaren en de kaas op de onderste helft. Verdeel hierover de olijvensalade. Snijd het brood in vier punten.

Gumbo met kip en Andouille

In het binnenland van Louisiana ontstond de gewoonte gumbo te bereiden met kip in plaats van de traditionele vissoorten. Een van de grote verschillen met de visgumbo is dat deze stoofpot Andouille bevat, de heerlijke plaatselijke worstsoort van Louisiana. Dit gerecht wordt ook wel geserveerd onder de naam Gumbo Ya-Ya.

Voor 8 personen

Ingrediënten:

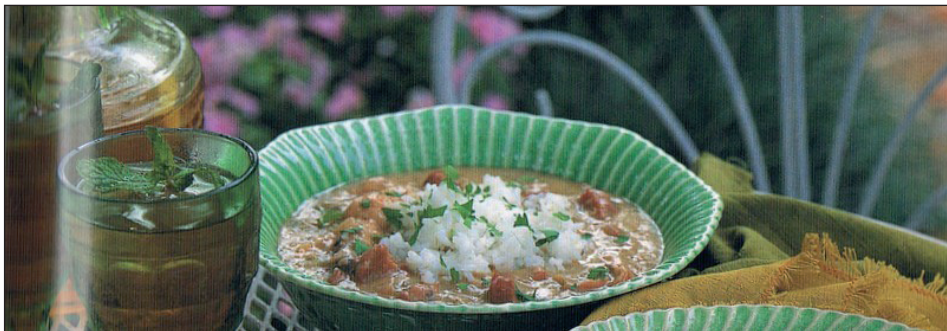
1 soepkip van ruim 2 kg., in 10 stukken

Zout, cayennepeper, knoflookpoeder

250 gram bloem

2 ½ dl plantaardige olie

4 uien, gesneden

3 stengels bleekselderij, fijngesneden

1 ½ theelepel knoflook, fijngesneden

2 grote groene paprika's, gesneden

1 ½ liter kippenbouillon

500 gram andouille (of andere pittige gerookte worst), fijngesneden

Gestoomde witte rijst, warm

Bereiding:

Wrijf de stukken kip in met zout, cayennepeper en knoflookpoeder. Laat dit 30 minuten intrek-

ken bij kamertemperatuur. Doe 150 gram bloem in een grote plastic zak, doe de stukken kip erbij en schud zo dat ze goed met bloem bestoven worden. Haal de stukken kip uit de zak en schud ze af. Bewaar de bloem.

Verhit de olie in een grote braadpan en braad de stukken kip aan. Haal ze uit de pan en laat ze afkoelen. Ontbeen de stukken, snijd het vlees klein en houd dit apart. Maak met een garde het aanzetsel uit de braadpan los en voeg 100 gram bloem toe. Roer 10-15 minuten op halfhoog vuur tot een donkerbruine roux ontstaat.

Neem de pan van het vuur en voeg de kleingesneden groenten toe. Bak ze 5 minuten onder voortdurend omscheppen, zodat de roux niet nog bruiner wordt. Schenk de kippenbouillon erbij en breng deze aan de kook. Draai het vuur laag. Voeg kip en worst toe. Laat het gerecht 45 minuten zachtjes sudderen.

Breng de gumbo op smaak met zout en cayennepeper. Serveer de gumbo in soepkommen met gestoomde rijst bovenop.

Pecan Pie

Zoals vele zuiderlingen houden ook de inwoners van New Orleans van pecan pie. In dit recept wordt zelf deeg gemaakt, maar er kan ook diepvriesdeeg of deeg uit de koeling worden gebruikt.

Ingrediënten:

Deeg

75 g boter

100 g bloem

½ theelepel zout

2 ½ eetlepel water

Vulling

100 g bruine basterdsuiker

1 eetlepel maïzena

3 eieren losgeroerd

2 ½ dl donkere maïssiroop (corn-syrup)

2 ½ dl lichte maïssiroop (conrsyrup)

2 eetlepels vanille-essence

150 g pecannoten, grof gehakt

Extra halve pecannoten

Bereiding:

Verwarm de oven voor tot 175 graden Celsius. Maak eerst de deegbodem.

Meng hiervoor de boter, bloem en zout vlug door elkaar en voeg het water toe.

Meng alles stevig door elkaar tot een glad deeg. Vorm hiervan een bal, verpak deze in plastic folie en leg hem 30 minuten in de koelkast. Rol het deeg uit tot een dunne lap en bekleed er een porseleinen bakvorm van 20 cm doorsnee mee.

Maak vervolgens de vulling: Meng de suiker, maïzena en eieren in de mengkom met een mixer. Voeg vervolgens de siroop en de vanille-essence toe.

Verdeel de gehakte pecannoten over de deegbodem en schenk de vulling erover. Bak de vlaai in plus minus 40 minuten. Laat hem afkoelen en garneer de pie met de halve pecannoten.

Tot zover een eerste reis door culinair New Orleans. Mocht u interesse hebben in meer authentieke recepten uit de creoolse en cajun keuken, laat het de redactie dan weten.

Bron: *The food of New Orleans*
ISBN: 9051218982

Aart Lub

King of the Delta Blues Singers

Naast het jazzgebeuren kun je natuurlijk niet om de blues heen; alleen bestaat bij het optreden van de meeste orkesten in de jazzclubs de neiging, om in verhouding twee staat tot één blues te spelen. De meeste luisteraars weten niet, dat de blues eigenlijk geen instrumentaal, maar een gezongen tekst met begeleiding is. Ontstaan op de plantages en gezongen tijdens werkzaamheden op het land of aan spoorlijnen door gevangenen; solozang, maar ook met een hele groep. De bekendsten zijn wel de Mississippi Delta Blues Singers, zichzelf begeleidend op de akoestische gitaar; later zouden ze op de elektrische overstappen. We noemen een paar: Blind Blake, Tampa Red, Leadbelly, Big Bill Broonzy – akoestisch -, John Lee Hooker, Muddy Waters, Lightnin' Hopkins – elektrisch -, maar de bekendste is Robert Johnson, over wiens leven, in de jaren tachtig, de film *Crossroads* is gemaakt. Later wordt hij door velen de hemel in geprezen en is hij een bron van inspiratie, waar een hele generatie rock & roll- en blues musici zich aan heeft gelaafd. De grootste zanger en schrijver van teksten en de beste folk-bluesgitarist die ooit heeft geleefd. De meest volledige en zeker de meest invloedrijke van alle blues-artiesten. Zelf kwam

ik in de jaren vijftig van de vorige Eeuw in contact met zijn muziek, toen ik de Classic Jazzmasters plaat kocht - Robert Johnson King of the Delta Blues Singers -, uitgebracht op het Philips label; later kocht ik de schitterende 2cd box Columbia/46222 met het complete werk van Robert Johnson, inclusief een prachtig begeleidend boekje met veel gegevens en teksten. Een visionair artiest. Zo is Robert Johnson beschreven door slechts enkele van de musici, geschiedschrijvers en recensenten, die door zijn leven, zijn spel en zijn muziek werden gegrepen, sinds hij eind jaren vijftig, begin jaren zestig werd herontdekt. Het is geen wonder, dat het leven en het werk van deze man het onderwerp van legendevorming zijn geworden, vol geheimzinnigheid rond zijn persoonlijk leven, een

leven dat zo nauw verbonden is met zijn kleine, maar ongelofelijke verzameling opnamen. Robert Johnson heeft waarschijnlijk meer musici geïnspireerd, dan welke andere bluesartiest ook in de 20ste Eeuw. Details over Robert Johnson en zijn korte leven zijn, op zijn zachtst gezegd schaars en ondanks recent onderzoek, moeilijk te achterhalen, hetgeen heeft bijgedragen aan zijn legende. Dit is wat wij nu van hem weten: Johnson's moeder Julia had al tien wettige kinderen toen Robert werd geboren, de naam van haar man was Charles Dodds. Julia was ongeveer 40 jaar oud toen Robert - buitenechtelijk - werd geboren; zijn vader was de plantagearbeider Noah Johnson. Charles Dodds was vertrokken naar Memphis ,als gevolg van problemen met enkele vooraanstaande landeigenaren in Hazelhurst. Robert werd naar hem toe gestuurd toen

hij een jaar of vier was; tegen die tijd waren alle kinderen van Charles naar Memphis verhuisd. In zijn jeugd leerde hij de beginselen van het gitaarspel van zijn broer. Toen hij een jaar of acht, negen was ging Robert terug naar de Delta, waar hij weer bij zijn moeder en haar tweede man Dusty Wills ging wonen; een tijd lang werd hij Little Robert Dusty genoemd. Volgens de verhalen was Robert meer geïnteresseerd in muziek, dan het werk op het land, wat hem in conflict bracht met zijn stiefvader. In 1930, toen hij 19 jaar oud was, trouwde Robert met een meisje van zestien. Zij overleed kort daarna in het kraambed. In dezelfde tijd, rond 1930, ging bluesgitarist Son House in Robersonville wonen; Robert hoorde hem daar voor de eerste keer spelen. Hij leerde het gitaarspel van House en ook van Willie Brown. Tijdens de pauze pakte hij de gitaar van House en speelde erop. Helemaal niet zo goed, vond House, "Zo'n kabaal had je nog nooit gehoord !!! Pak die jongen zijn gitaar af", zeiden de mensen. In 1932 was Robert voor de tweede keer getrouwd, maar tegelijkertijd begon hij te reizen en zijn vaardigheden op de gitaar te verbeteren, door te spelen in 'Juke Joints' en op picknicks in de Delta. Een jaar later kwam hij terug naar huis en speelde hij voor Son House en Willie Brown, die verbijsterd waren over zijn vooruitgang. Johnson begon weer rond te reizen en zijn reputatie groeide. Nu ging hij verder en bezocht ook New York, Chicago, Detroit en St. Louis. Dit vele spelen was belangrijk, want hij ontwikkelde er zijn 'publiekstechniek' mee. Ook zijn reputatie als vrouwenversierder vestigde hij daarmee!! Zijn 'techniek' bestond er uit, dat hij zich, tijdens een optreden, concentreerde op een enkele vrouw in het publiek en er was geen twijfel, dat deze benadering succes had en hem veel afspraakjes opleverde. Johnson reisde altijd samen met Johnny Shines, die zich later herinnerde, dat Robert er altijd verzorgd uitzag, behalve op dagen dat ze op stoffige highways van de Delta hadden gereisd. Johnny wist ook nog dat Robert net zo lief de songs van anderen uitvoerde als die van hemzelf. Hij zong alles, van nummers van Bing Crosby tot Blind Willie McTell en van Jimmy Rodgers tot Lonnie Johnson. Robert, net als vele anderen, speelde de nummers waar het publiek om vroeg. Zoals veel reizende bluesartiesten maakte het spelen van songs voor een paar centen hen een soort levende jukebox. Tegen de tijd dat Robert Johnson halverwege de twintig was, maakte hij de reis naar de winkel van H. C. Speir in Jackson, Mississippi. Net als veel van zijn tijdgenoten wilde hij platen maken.

Kind Hearted Women Blues

Speir werkte ook als scout voor het ARC-label en eind november 1938 was Johnson naar San Antonio vertrokken, om de eerste van zijn 29 opnamen te maken. Op 23 november nam hij Kind Hearted Women Blues op, de eerste van 13 opnamen van 8 verschillende songs. Drie dagen later was hij terug en nam 32-20 Blues op. De volgende dag werden er nog 13 opnamen

gemaakt. Hij nam de trein terug naar Mississippi en hervatte zijn leven als reizend muzikant. Hij was tijdelijk iets rijker, want hij had geld gekregen voor de opnamesessie. Meer dan \$ 100,00 zal het niet zijn geweest. De eerste plaat die van Johnson werd uitgebracht was Terraplane Blues,

met op de achterkant Kind Hearted Women Blues. Het zou de enige zijn, waarvan in die tijd een redelijk aantal verkocht werd. Zijn volgende plaat 32/20 Blues, met Last Fair Deal achterop, verkocht een stuk minder, maar toch werd hij gevraagd voor meer opnamen. Deze keer ging hij naar Dallas en nam op 19 juli 1937 3 nummers op. De volgende dag maakte hij nog 13 opnamen van 10 songs. Na de tweede opnamesessie ging Johnson op tournee in Texas, samen met Johnny Shines. Zij speelden op feesten en partijen, net zoals ze in de Delta hadden gedaan en gingen, via Arkansas, terug naar Mississippi. Details over het laatste jaar van zijn leven ontbreken, maar wel is bekend dat Robert enige tijd in Memphis en Helena, Ar-

kansas doorbracht. Gayle Dean Wardlow, een journalist uit Mississippi, ging op zoek naar de overlijdensakte van Robert Johnson en vond die in 1968. Hij bevestigde, dat Robert op 16 augustus 1938, op 27-jarige leeftijd, in Greenwood was overleden. Eén van de mythen rond Robert Johnson betreft zijn dood.... Was het moord?!! We weten wel wanneer hij stierf, maar over wat er gebeurd is, bestaan alleen maar geruchten. Waarschijnlijk speelde hij in een Juke Joint naast de Three Forks Store bij Greenwood, Mississippi. Volgens David Edwards is hij in de winkel vergiftigd. Hij werd zo ziek, dat ze hem naar het Greenwood ziekenhuis gebracht hebben, waar hij stierf. Aangenomen werd, dat Robert een verhouding had met de vrouw van de eigenaar van de Three Forks en dat deze Robert heeft vergiftigd. Uit het onderzoek van Gayle Dean Wardlow is gebleken, dat achter op de overlijdensakte informatie stond, die erop wees, dat Johnson aangeboren syfilis had. Volgens een arts is het mogelijk dat hij is gestorven aan een aneurysma, veroorzaakt door de syfilis en zijn voorkeur voor zelfgestookte alcohol.

De mythe van Robert Johnson

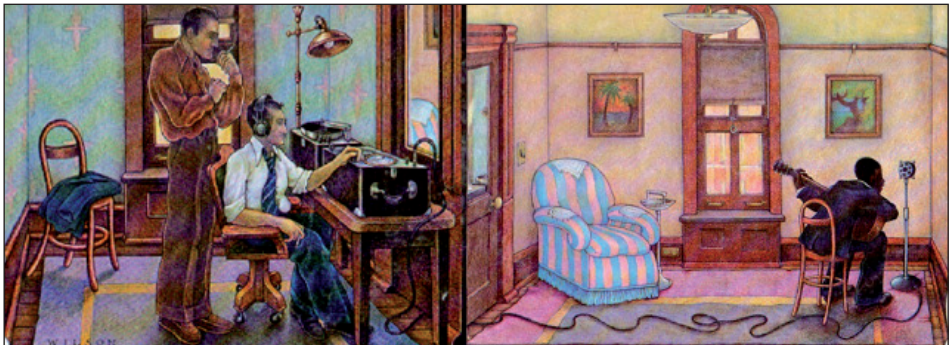
Na deze, in mysteriën gehulde dood, spreekt het voor zich, dat ook de plaats waar hij begraven is, omstreden is. Drie plaatsen komen in aanmerking: de eerste, waar, door Sony grammofoonplaten maatschappij, een grafsteen is geplaatst; een tweede, door de ZZ- Top betaald en een derde zonder steen. In 2000 vertelde de 85- jarige Rosie Eskridge dat haar man had geholpen Johnson te begraven in een graf, ongeveer 5 kilometer van Three Forks. Anderen hebben weer minstens twee andere locaties genoemd voor Johnson's laatste rustplaats. Misschien is het maar beter, dat niemand het echt weet. De beroemdste mythe van allemaal, die iedereen inspireerde, was het verhaal dat Robert Johnson zijn ziel aan de duivel zou hebben verkocht. Tientallen jaren komen de mensen al naar de Mississippidelta en houden de bewoners op straat

aan of vragen in winkels en café's, waar ze 'Het kruispunt' kunnen vinden van Robert Johnson. Inwoners van de Delta zijn er inmiddels bedreven in om met hun ogen te rollen en sommigen sturen argeloze bluestoeristen ver het binnenland in, waar ze volgens hen 'Het kruispunt' zullen vinden. Andere bluestoeristen vragen het niet eens, ze gaan gewoon rechtstreeks naar de kruising van Highway 61 en Highway 49 en laten zich daar op de foto zetten. Jammer genoeg is het huidige kruispunt minstens 800 meter verwijderd van het kruispunt uit Johnson's tijd. Sterker nog, er is helemaal geen kruispunt! In Cross Road Blues zingt Robert over de noodzaak van de mens om keuzen te maken- met name de fundamentele keuze tussen goed en kwaad. In de Delta gaat het verhaal, dat, als een bluesartiest in het donker van een maanloze nacht op een verlaten kruispunt gaat staan, Satan zelf verschijnt om zijn gitaar te stemmen. Dit verhaal gaat helemaal leven binnen de Johnson mythe, als je bedenkt, dat Johnson de duivel vaak aanhaalt in songs als Me and the Devil Blues, waarin hij vertelt dat Me and the Devil were walkin' side by side, Preachin' Blues (Up jumped the Devil) en Hell Hound on my Trail. Deze teksten voeden details over Johnson's pact met de duivel, als een steeds terugkerend fenomeen.

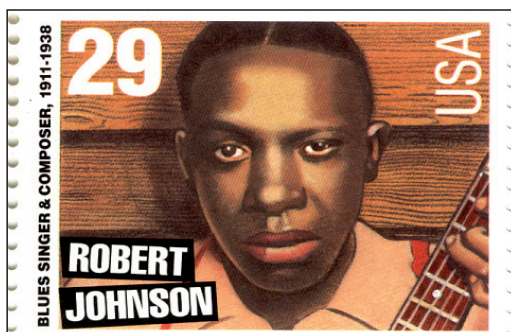

Crossroads

De mythes over Robert Johnson zijn talrijk, maar er bestaat geen twijfel over, dat hij ongeveer elke bluesmusicus die na hem kwam heeft beïnvloed, naast vele rockgitaristen die zijn vaardigheid om complexe patronen en ritmen te spelen, bewonderen. Robert Johnson is zelf ook beïnvloed door tientallen verschillende musici en hun opnamen. Het natrekken van de oorsprong van zijn songs is, voor bluesliefhebbers en historici, een boeiende bezigheid gebleken. In de jaren dertig werd iedereen beïnvloed door Leroy Carr. Tijdens hun laatste sessie in 1935, namen

hij en Scapper Blackwell When the Sun Goes Down op. Twee jaar later gebruikte Johnson Leroy's song als inspiratie voor de melodie en de sfeer van Love in Vain. Johnson is ook beïnvloed door Carr in zijn Kind Hearted Woman. Hoe dan ook, de platen van Johnson worden al verzameld sinds de belangstelling voor hem toenam in de tweede helft van de jaren vijftig en in 1961, toen Columbia (CBS) de lp The King of the Delta uitbracht. Verzamelaars gingen op zoek naar

hun eigen Delta-blues, het liefst de originele schellak 78 toerenplaten van Vocalion. Johnson verdiende zo'n \$ 200,- met zijn werk in de studio en zou geschokt zijn te weten, hoeveel zijn platen waard zijn in de 21ste Eeuw. Een ARC-uitgave van Cross Road Blues met Rambling on my Mind op de achterkant, wordt verkocht voor meer dan \$ 12.000,-. Koop hem, als u hem ziet, want de waarde zal alleen maar stijgen. Toen The King of the Delta Blues in 1998 opnieuw werd uitgebracht op cd, stond er als bonustrack een nieuw ontdekte versie op van Travelling Riverside Blues. Het lijkt wel of er elk jaar een nieuw aspect van Robert Johnson besproken of zelfs uitgemolken moet worden. In 1986 verscheen de film Crossroads, geregisseerd door Walter Hill, met Ralph Macchio en Joe Seneca en muziek van Ry Cooder. Het verhaal gaat niet letterlijk over Robert Johnson, maar is meer een mengeling van zijn leven en de legende van Faust. In 1994 besloot de U.S. Post Office een postzegel, ter ere van Robert Johnson, uit te brengen; daarvoor hadden ze de sigaret die hij rookte weggeretoucheerd. Af en toe duiken er nieuwe foto's op van Johnson, of in ieder geval foto's waarvan wordt beweerd, dat het echte beelden zijn van deze geheimzinnige bluesartiest. Enkele jaren geleden werd filmmateriaal, waarop Johnson te zien zou zijn, aangeboden, maar het bleek vals te zijn. Hoe lang zal de mythe van Robert Johnson voortleven onder musici, geschiedschrijvers en bluesliefhebbers? Zo lang als mensen gefascineerd blijven door zijn muziek, dus waarschijnlijk altijd.

Enkele anekdotes:

Ry Cooder : " Een tweede Robert Johnson of Muddy Waters zul je niet horen, dat gebeurt niet. Dat is het wonder dat tijd heet; het kwam en het ging voorbij ".

Bono van U2 over ' Hell Hound on my Trail': " Ik zou willen dat ik dat had geschreven! "

Mick Jagger: " Keith Richards is nog steeds een bluesman. Zijn god is nog altijd Robert Johnson ".

Eric Clapton: " Ik raakte er aan verslingerd, omdat het zoveel krachtiger was dan alles, wat ik ooit gehoord had of waar ik naar luisterde ".

Wim Keller

The Temperance Seven-The parlophone Recordings Lake-148 vol.2

Begin jaren zestig van de vorige eeuw stond de pop scene in The United Kingdom volledig in het teken van de trad muziek, met als uitspringers: Chris Barber, Ken Colyer, Mr Acker Bilk, Kenny Ball en ga zo maar door . Het wemelde van die orkesten in het hele land en je kon

geen kroeg of danszaal binnengaan of er speelde wel een trad orkest. Het zou nog wat jaren duren voordat de Beatles en de Rolling Stones het roer helemaal om zouden gooien, maar in 1960 was daar nog geen sprake van. Vreemd was het wel, dat binnen het raamwerk van de trad muziek zich een groepje musici manifesteerde ,dat zich niet bezig hield met de strikte vertolking van de New Orleans jazz, maar met de muziek die in The United Kingdom gespeeld werd door orkesten als Jack Hylton en consorten, die in de periode 1920-1935 hoge ogen gooiden naar het amusement in die tijd en zelfs de Amerikaanse orkesten de loef afstaken. Het was in de jaren zestig een fenomeen, dat de formatie The Temperance Seven met die nagespeelde oude koek in een nieuw jasje, toch kans zag om in de top van de populairste muziek pols terecht te komen en menig trad orkest had dan ook het nakijken als de heren - in oude kledij - hun nummertjes speelden. Vaak deden ze dat met de bekakte humor, die men tijdens het optreden geroutineerd te berde bracht, vreemde geluidseffecten, maar het geheel van een uiterst plezierig optreden. Op de eerste cd staat hun top succes Pasadena; op nummer twee vinden we o.a. Sugar. Wij, van de generatie, die het allemaal meege-maakt heeft, vinden het leuk om de oude lp's weer eens uit de kast te trekken, maar het voordeel van deze cd is weer, dat je bijna alles compleet op één schijfje hebt en dat je een selectie kunt maken. De hoes-tekst wordt geschreven door Prof. B. Innes en John Geven Watson en getuigt ook weer van die droge Britse humor. Het uiterst goed

verzorgde hoesje is een lust voor het oog en Lake heeft zijn best weer gedaan om het geluid perfect op het zilveren schijfje te zetten. Rest mij nog te zeggen, dat het album te bestellen is bij Timeless in Wageningen (zie de advertentie).

Wim Keller

Lake Records LACD 152: Sonny Morris & the Delta Jazz Band, Sonny.

Bij deze cd kunt u, ruim een uur, luisteren naar Britse 'Trad Jazz' van de Delta Jazz Band met trompettist Leo 'Sonny' Morris. De opnamen zijn gemaakt op 4 december 2000 in het Madcap Theatre te Wolverton. Twee maanden na de opnamen is Sonny op 73-jarige leeftijd overleden.

Hierop heeft de band besloten de cd op te dragen aan haar frontman.

Sonny Morris was in 1949 oprichter van de gevierde Crane River Jazz Band, waarin hij de lead afwisselde met niemand minder dan Ken Colyer.

Tijdens de opnamen bestond de formatie, naast Morris, uit: Terry Giles (klarinet/alt sax.), Roy Maskell (trombone), Chris Satterly (piano), Andy Maynard (banjo, gitaar), John Sirett (bas) en 'good old' Colin Bowden (drums).

Op de cd staan 14 nummers, die vrijwel allemaal in de categorie 'klassiekers' zijn te plaatsen. Voorbeelden hiervan zijn Too Busy, Climax Rag, Rosetta, Chimes Blues en Muskrat Ramble. De overwegend rustige nummers kunnen een heerlijke muzikale achtergrond vormen tijdens de komende donkere maanden, wanneer u al luierend geniet van een hapje en drankje. Bij de nummers Travelling Blues en Muskrat Ramble zult u overigens wel even rechtop

gaan zitten. In deze stukken laat de Delta Jazz Band namelijk horen dat ze, met het stuwende drumwerk van Colin Bowden, ook een stevige versnelling in huis hebben.

In de nummers I want a little girl, Sweet Substitutue en Our Monday Date is te horen dat Morris op zijn late leeftijd nog altijd over een zeer prettige zangstem beschikte.

Leo 'Sonny' Morris was een gewaardeerd mens en muzikant, getuige de warme woorden aan zijn adres, door bekende namen uit de Britse jazzscene. Met deze cd hebben zijn collega's een mooi muzikaal saluut gebracht aan een van de pioniers van de New Orleans en Dixieland revival beweging in de UK.

Aart Lub

**Onze adverteerders maken
de uitgave van Hot News
mogelijk**

Loop er eens binnen

The Revivalists

Zondag 16 november 2014, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Coos Zwagerman	- trompet, zang
Jonny Boston	- klarinet, alt- en sopraansax, zang
Hans Mantel	- banjo, gitaar
Jaap de Wit sr	- contrabas
Jaap de Wit jr	- drums

The Revivalists zijn hard bezig de hottest rootsjazz-formatie te worden. Hun unieke stijl kent zijn oorsprong in de vintage blues, jazz en gospel uit het diepe zuiden van de Verenigde Staten van Amerika en de bakermat van de jazz, New Orleans. Een jonge formatie met louter bekende gezichten uit de Enkhuizer jazzscene. Met Jonny Boston en Coos Zwagerman heeft de band een blaassectie die tot de beste van Europa gerekend mag worden. Het geheel wordt ondersteund door een zeer 'strakke' ritme sectie die terug doet denken aan de topjaren van Max Collie's Rhythm Aces. Overal waar The Revivalists spelen wordt het publiek door de zeer swingende muziek van hun stoel getild en in beweging gezet.

So put on your dancing shoes en haast u naar het Peperhuis om te genieten van deze energieke topformatie.

Aart Lub

Echoes of Nawlins ft. & Thomas l' Etienne

Zondag 21 december 2014, 14.00 – 18.00 uur. Het Peperhuis, Wierdijk 18, Enkhuizen.

Bezetting:

Susanne Riemer	- trompet, flugelhorn, zang
Thomas l' Etienne	- klarinet, saxofoon
Danh Thai	- alt- en tenorsax
Hans- Peter Schüller	- piano, zang
Johannes Vos	- contrabas
Gerd Breuer	- drums

De geheel nieuwe stijl waarop deze band New Orleans jazz speelt, heeft de formatie tot iets unieks gemaakt. De variatie in de verschillende nummers is prachtig en maakt dat het publiek zich nooit verveelt tijdens een optreden van deze band, waarin jonge muzikanten een kans krijgen om jazz te spelen zoals zij dat voelen.

En dat is jazz zoals het is bedoeld, want jazz is emotie.

Vanmiddag heeft de band een speciale gast meegenomen in de persoon van Thomas l' Etienne. Hij maakte jarenlang deel uit van de band van Lillian Boutté en speelde onder meer samen met Doctor John, Jeanette Kimball en Humphrey Lyttleton.

De vorm van New Orleans muziek die door de Echoes of Nawlins wordt gespeeld is een uitstekende vertolking van de muziek van de huidige New Orleans generatie. Ook deze muziek gaat met zijn tijd mee en hoeft niet altijd voor iedereen begrijpelijk te zijn maar wel aangenaam in het gehoor liggen en dat heeft deze band heel goed begrepen.

Hun laatste cd is een echte klapper. De vele mogelijkheden van de N.O. jazz worden door deze muzikanten volledig benut. Zeker met de uitstekende gastsolist op rieten Thomas l' Etienne zijn de opnamen een echte happening.

Het belooft een prachtige afsluiting van het jaar te worden, dus mis het niet!

Aart Lub

Een bezoek aan het jazzfestival van Femø (DK).

In het kielzog van de Oriental Jazzband reisden Gerjan en Dienneke van Tongeren in de eerste week van augustus jl. mee naar het Deense eiland Femø. Het eiland ligt ten noorden van Lolland en is qua oppervlakte te vergelijken met het Nederlandse Waddeneiland Schiermonnikoog. De 200 vaste bewoners leven in alle rust van graan- en veeteelt, waarbij de dagelijkse afvaart

Graanvelden van Femø.

Jazz Five in de feesttent.

van de veerboot voor de enige afleiding op het vredige eiland zorgt. Tot aan de eerste week van augustus, want in deze periode stroomt Femø namelijk al 45 jaar vol met muzikanten en bezoekers voor het internationale jazzfestival. Gerjan en Dienneke zijn inmiddels al drie keer met de Oriental Jazzband bij het jazzfestival aanwezig geweest en iedere keer zijn ze dol enthousiast teruggekomen in Enkhuizen. Anders dan de omvang van het eiland doet vermoeden staan er op het festival, al sinds jaar en dag grote solo artiesten en formaties op het programma van Femø. Dit jaar waren dat, naast de Oriental Jazzband (winnaar van de Femø jazz award in 2010), onder andere Dog Hougland's jazz band ft. Denise Gordon, Jazz Five, trombonist Leo 'Chocolate' Brown, Norbert Susemihl en Lillian Bouté.

Niet alleen het eiland is uniek, ook de locatie waar het festival plaats vindt is bijzonder te noemen. In de vrije natuur van Femø, dicht tegen de duinen, wordt een feesttent opgebouwd waar de hoofdacts optreden. Het terrein rond de tent wordt vervolgens ingericht als camping.

Oriental Jazzband

Tijdens optredens buiten de feesttent zit, ligt of hangt iedereen in het zomerse zonnetje te genieten van heerlijke traditionele jazz.

Een uniek concept, wat betreft de gemoedelijke en ongedwongen sfeer, volgens Gerjan van Tongeren, wel wat weg heeft van het legendarische Woodstock festival in 1969.

Zoals bij vrijwel alle jazzfestivals in Denemarken en ook Zweden, is het opvallend hoeveel jongeren op deze evenementen afkomen. Femø is hier gelukkig geen uitzondering op.

Op het festivalterrein is ook geregeld een straatparade waar te nemen. Bijzonder hierbij is dat 'onze eigen' banjoïst Wim Deutekom

streetparade over het festivalterrein

(o.a. Herringtown Jazzband) al ruim dertig jaar een vast bandlid is van dit gelegenheidsorkest.

De keren dat Gerjan en Dienneke deel uitmaakten van de 'second line' van de Oriental Jazzband, reisden ze altijd in hun rode Citroën 2CV ('gepimpte eend').

Inmiddels is het traditie dat er rondjes over het eiland worden gemaakt met bezoekers, terwijl er luid en duidelijk traditionele jazzmuziek uit radio en open dak schalt.

Overeenkomstig de bezoekers aan het festival, bestond het grote gevolg van de Oriental Jazzband ook dit jaar, qua leeftijd, weer uit een gemêleerd gezelschap.

Femø heeft geen hotelaccommodaties, dus alle bezoekers slapen in zelf meegebracht campingmateriaal. Voor de muzikanten wordt onderdak verzorgd door de organisatie, in de vorm van caravans die in de eerste ring om de feesttent worden opgesteld.

Uit ervaring weten de leden van de Oriental Jazzband dat deze mobile homes, laten we zeggen, 'niet naar bosvooftjes ruiken' en daarom had iedereen een eigen tent meegenomen. De caravans hebben nuttig dienst gedaan als opslag van materiaal en koud bier. Geen hotels maar gereserveerde caravans voor

de bandleden**

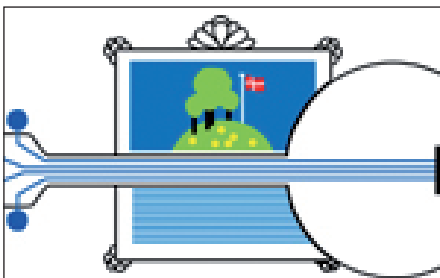
Kortom; Femø jazz festival is een echte aanrader en hoort op ieders 'to do' lijstje thuis.

Voor meer bijzonderheden:
<http://www.femoejazz.dk>

Aart Lub

Bandleden + gevolg van de Oriental Jazzband

logo Femø jazz festival

De Jazzclubs

Wilt u weten wat er in een jazzclub te doen is? Typ het adres dan in de adresbalk van uw internet browser. Druk op de enter-toets en u weet het.

Jazzclub Assen

www.jazzclubassen.nl

Champ 'Aubert Jazzclub Driebergen

www.champaubert.nl

Charlestown Jazzclub Nijmegen

www.everyoneweb.com/charlestown

Eindhovense Jazzclub OSJE

www.osje.dse.nl

Haagse Jazzclub

www.haagsejazzclub.nl

Jazz at the Rhine Town Club, Wageningen

www.jazzclubwageningen.nl

Jazzclub Jazz Hall '72 Gorinchem

www.jazzhall72.nl

Mardi Gras Jazzclub Oss

www.jazzoss.nl

Meerjazz

www.meerjazz.nl

Noord-Nederlands Jazzgilde

www.nnjg.nl

Oude Stijl Jazzclub Zuid Limburg

www.oudestijljazzclub.nl

Jazzclub Tiel

www.stichtingjazzpromotiontiel.nl

Jazz in Rijen

www.jazzinrijen.nl

Storyville Jazzclub Arnhem

www.storyville-jazzclub.nl

The Swinging Carrots Dongen

www.theswingingcarrots.nl

Triangle Jazzclub

Info: 055-3559129

Jacintha Floris sprak met Barry Woestenburger

In oktober 2000 had ik hem al eens geïnterviewd, samen met nog drie andere leden van de Oriental Jazzband. De band stond toen nog in de kinderschoenen en aan het slot van dat interview vertellen Barry, Robin, Thora en Joppe over hun droom om een keer te mogen optreden op Bute en wie weet in New Orleans. Maar ze dachten dat ze dan wel moesten opschieten: "Ons grote succes hebben we momenteel mede door onze leeftijd en als we nog een paar jaar

wachten zijn we niet zo jong meer en dan?" Het vervolg weten we, de band is nog steeds zeer succesvol. Helaas heeft Barry onlangs afscheid genomen. "Het is voor mij goed om te stoppen. We hadden als band veel optredens en dat kost veel tijd. Mijn leven heeft inmiddels ook een andere invulling. Mijn gezin en mijn werk vragen meer tijd van mij. Daarbij wil ik af en toe wat tijd over houden zodat je andere muzikale keuzes kan maken. Ik speel al vanaf mijn achtste trombone. Ik

zag dat mijn vader doen, dus mijn keus was snel gemaakt. Ik werd door mijn ouders als klein kind meegesleept naar het KSM (Koninklijk Stedelijk Muziekkorps), met toentertijd concerten met loterij en bal na. Geweldig. Mijn eerste lessen op de trombone volgde ik bij Stijn ten Oever. Zij gaf al jaren les op de muziekschool, ook mijn vader had les van haar. Ze was een docente van de oude stempel. Noten lezen was uiteraard heel belangrijk, maar verder was het vrij techniek loos. Ik leerde noten binden door te doen alsof er een hete aardappel op je tong ligt. Moest ik hoger, dan gewoon harder blazen. Ik had een soort grote glazen knijper die aan mijn trombone zat, zodat ik met mijn te korte armen evengoed de verste positie kon halen. Na deze eerste jaren kreeg ik les van Henk Ummels en dat begon de eerste les al goed. Ik moest op mijn rug gaan liggen en mijn mondstuk op mijn lippen laten balanceren. Ook moest ik tegen de muur gaan staan om zo een goede houding te krijgen. Ik dacht toen eerst wel waar ben ik mee bezig?! Maar het werd al snel duidelijk dat dit allemaal belangrijk was om een goede techniek te krijgen. Op een gegeven moment ben ik overgestapt op de bastrombone en toen kreeg ik aparte instructie voor mijn ademhaling. Hij gebruikte daar stukken pvc pijp voor! Het klikte goed met Henk en ik heb samen met hem veel toonladders gestampt zodat ik mijn b-diploma kon halen. Gelukkig was dit daarna over en gingen we lekker toeteren. Ik stopte met de lessen op het moment dat ik voor een jaar naar Amerika ging. Toen ik daarna terugkwam was Henk geen docent meer op de muziekschool en ben ik ook niet meer teruggegaan."

KSM spektakel

Barry zat al snel in het leerlingenorkest van KSM, maar maakte ook deel uit van trombone ensembles. "We deden met die ensembles mee met wedstrijden en hebben daar vaak gewonnen. Of dit kwam doordat we, voordat we starten, eerst de jury een bos bloemen gaven en een

doos sigaren, dat weet ik niet. Het was leuk om te doen. Zo waren er veel spontane ensembles waar ik aan meedeed en dat is iets wat ik straks ook weer hoop te doen en tijd voor heb. In de kerk deed ik altijd mee met Kerst in een speciaal Kerstensemble. Muziek en KSM stonden bij ons thuis altijd voorop. Verplicht oefenen hoorde daar ook bij. Als kind vind je dit niet altijd leuk, maar toch ben ik eigenlijk wel blij dat mijn ouders het mij door de strot hebben geduwd! Ik heb er nu nog steeds plezier van. Als je een jaar of twaalf bent, dan heb je er geen zin meer in, wil je stoppen. Maar dat mocht dan niet, want dan was bijvoorbeeld de contributie niet betaald, dus dan ging je maar weer door. En iedereen oefende thuis. Ook mijn moeder op haar es klarinet en zo'n instrument gaat door merg en been. Dat is echt een pieper die je niet voor jezelf houdt. Het is leuk dat je dit ook met je familie kan delen. Elke maandag ga ik met plezier naar de repetitie van KSM, al jarenlang dus. In het begin heb ik een mooie tijd gehad met Rob Nederlof naast mij en nu weer met Jan Bosch. We hebben een leuke sectie op de trombones, waar o.a. ook mijn vader en broer Dorus spelen. Ik kan enorm genieten van de Musical Movement concerten van KSM. Het is een andere tak van muziek dan de jazz, maar zeker ook prachtig. Vooral die concerten in de Westerkerk, waarbij je tevens het gebouw nog eens mee hebt. KSM blijft, oneerbiedig gezegd, een hoempapa orkest, maar brengt dit tegenwoordig wel spectaculair. Zeker in vergelijking met de donateursconcerten van vroeger. Dat was recht toe recht aan. Een liedje zingen tussendoor met het orkest was al heel wat en verder heel veel marsen spelen én natuurlijk de loterij en bal na. Heel gezellig hoor in die tijd. Tegenwoordig is het dus meer spektakel, andere muziekkeuze en met het licht en geluid erbij is het een heel verzorgde show. Het is schitterend om daaraan mee te mogen doen."

Lip in tweeën

Zijn eerste jazzdebuut heeft zich afgespeeld in besloten kring, maar staat hem nog goed voor de geest. "Mijn vader (Fons) speelde in de Dixie Printers, een band die vooral met elkaar repeteerde en dit allemaal voor de lol. Ik ging een keer met Fons mee en de opvallendste muzikant vond ik, als kind, de drummer met de enorme grote krulsnor. Daar moest je toch echt wel naar kijken. Ze speelden Just a Little While en dat nummer kon ik ook spelen, dus mocht ik even meedoen. Tja en toen kreeg ik de smaak te pakken. Een hele andere manier van muziek maken, want vooral het improviseren moest ik onder de knie zien te krijgen. Robin Visser kende ik via KSM en die had al een paar keer gevraagd of ik mee wilde doen in een nieuwe jazzband, maar ik had een beetje de boot afgehouden. Ik voelde al aan dat ik dan weer moest oefenen, want ik moest leren improviseren en ik had eigenlijk niet zo'n zin meer om te oefenen! Robin bleef aandringen en toen ik bij een optreden tijdens een avond van de muziekschool had gekeken, begon het toch te kriebelen en zei ik tegen hem dat het mij wel leuk leek. Hadden ze net een andere muzikant gevraagd.....maar die konden ze nog lozen en toen mocht ik komen. En dat heb ik dus zo'n 15 of 16 jaar volgehouden. Mijn laatste optreden met de Oriental was op Femø in Denemarken. Een te gek festival qua sfeer. Er wonen op dat eiland, normaliter, 150 mensen, maar in dat weekend is het eiland een grote camping geworden met 3000 bewoners. Ik moet zeggen dat ik echt een beetje zenuwachtig was, omdat het mijn laatste optreden met de band was. Dat had ik al jaren niet meer gehad. Een ander optreden, om nooit te vergeten, was in Silkeborg. Ik geloof dat dit in 2010 was, of zo. Het was de tweede keer dat we daar waren en we mochten op het hoofdpodium spelen op het grote plein, van 21.00 – 23.00 uur. De tent zat stampvol, 2000 mensen die helemaal uit hun dak gingen. Geweldig. Het was beregezellig en het zat ook vol met jonge mensen. In datzelfde weekend zijn daar altijd de diploma uitreikingen van het Voortgezet Onderwijs en het is traditie dat die studenten dan een soort matrozenpakjes aan hebben. Een groot feest." Dat elke muzieksoort iets anders van je vraagt, heeft Barry meegeemaakt tijdens een koffieconcert op de RSG. "Op aandringen van de leraar, die dit organiseerde, had ik toegezegd dat ik mee zou doen. De avond daarvoor had ik echter met de Oriental gespeeld en dat was een pittig optreden geweest waarbij we helemaal los waren gegaan en zo ook mijn lip. Ik had hem in tweeën gescheurd en was dus lekker gesloopt. En dat is nou net niet handig voor het subtiel klassieke werk dat ik moest spelen op het koffieconcert. Ik moest daar

namelijk Bach etudes spelen. Het was één brok ellende. Ik deed alles verkeerd en als ik daar nog aan terugdenk kan ik zeggen, dat ik er nou niet bepaald gelukkig van werd. Geen handige combinatie dus in één weekend.”

Kan het even stil zijn?

Mooie herinneringen komen boven als we het over de Oriental hebben. De band heeft een drukke tijd gehad, met vele optredens en veel tourtjes ook. “Toen we net begonnen gingen we

een keer met de Freetime Jassband mee naar Engeland. We werden door Jack Gilbert geïntroduceerd in het jazzwereldje aldaar. Hierdoor konden we al snel zelf ook ‘op tour’ in Engeland. En dat was voor ons als jonge jochies heel wat. We werden dan door Jimbo opgepikt van de boot en na een half uurtje rijden stopte hij de eerste keer om eerst even bier te halen. En zo gebeurde het, dat we ‘s morgens vroeg daar al aan het bier zaten. De keren daarna stond het bier al achterin de bus, als hij ons ophaalde. Je krijgt dan echt een sterrengevoel. Het drankgebruik in die tijd was optima forma.... Ik weet dat we een keer stonden te spelen en dat Bram helemaal uit zijn dak ging, hij stond dansend te toeteren. Tot hij er helemaal klaar mee was en op de grond op het podium plofte en niet meer opstond. In Engeland kregen we ook vaak van die mensen, die met ons mee wilden spelen en het niveau is dan nogal wisselend. Als je dan iemand hebt die beroerd speelt en na twee nummers niet meer weg wil van het podium, ben je blij als de set klaar is. In een jazzclub in Engeland moesten we soms van die troosteloze straatparades lopen. Als al die oudjes zaten, kwam de grootste geep naar voren om een mars aan te vra-

gen. Tja en als wij die dan speelden kwamen de oudjes met de parapluutjes omhoog en startten zij de straatparade door de club. Wij hebben toen een keer, heel gemeen, Harm stiekem naar voren geduwd zodat hij mee moest in de stoet. Het publiek moest een leuke avond hebben en dat gebeurde dan weer wel. Een zaal die bevroren zit te kijken is niet plezierig. Ik vraag mij dan af of ze het naar de zin hebben. Gezelligheid is toch wel belangrijk. Als ze na het nummer beleeft applaus geven en dan weer gaan zitten staren, dan denk je, wat is dit? Past niet bij de stijl. Joppe vroeg op zo’n moment wel eens: “mensen kan het even stil zijn?” Maar dat werd ook niet gewaardeerd. Voor mij is het een biertje erbij en lekker kletsen, dat past zo goed bij deze stijl van muziek. Die gezelligheid moet je ook terug kunnen vinden in de band. In het begin was dit even lastig. Er was een gezellige- en een serieuze kant. En dan moet je de mix zien te vinden en elkaar de ruimte geven, ook als je een weekend weg bent. Het moet geen verplichting zijn, dat is geen goede uitstraling. Je moet ervoor willen gaan.”

Toet Toet

Barry speelt elk jaar in de band the Locals, tijdens de Avond van Andijk. "Elk jaar is er een nieuw thema en de band bestond in principe alleen uit muzikanten uit Andijk, Onderdijk en Wervershoof. Maar ze wilden er graag blazers bij hebben en toen mochten er ook Enkhuizers meedoen. We repeteren zo'n 6 tot 8 keer. Het zit heel goed in elkaar, en je moet zorgen dat je je partijen kent. De band bestaat uit zo'n 12 personen met geweldige zangers erbij. Tijdens de repetitie klinkt het meteen al als een klok, want iedereen weet gewoon wat je moet doen. Ik word hier altijd heel blij van. Mooi podium, mooi feest en zo'n 2000 mensen die hiervan genieten. Dit wil ik graag nog lang blijven doen, want het is maar een korte periode dat je ermee bezig bent. Ook het jazzfestival vind ik een leuk project. Ik zit in de muziekcommissie, maar sinds vorig jaar ben ik niet meer de kartrekker, want ik moest ook hierin even een tandje terug. Ik zou het leuk vinden om voor een jazzfestival nog eens een brassband op poten te zetten, als een soort projectband. Mijn voorkeur in de jazzmuziek is het werk van Max Collie. Het lekkere simpele werk. Als de basis goed loopt, dan gaat het swingen en dan gebeurt het. De achterhoede moet niet te ingewikkeld zijn, lekker bouncen en dan kan de voorhoede mooi gaan spelen. Bij te gearrangeerd spelen loop je het gevaar dat je de spontaniteit eruit haalt. Eigenlijk moet elk nummer elke keer weer anders klinken, dat is mooi. Ik heb laatst weer een platenspeler gekocht en draai hiermee de oude platen van bijvoorbeeld Max Collie. Mijn zoontje Mats, van twee jaar, vindt dat ook prachtig. Op zondagochtend vroeg pakt hij zelf al een plaat en legt die er dan op: "Papa ziek", zegt hij dan en dan gaan zijn handen omhoog en moeten we door de kamer dansen in mijn trainingsbroek en goedemorgen pak! Mats is heel selectief met muziek, bij Max Collie platen en Chris Barber gaat hij helemaal los. Als het een rustig nummer is beweegt hij heel langzaam. Het ziet er dan uit als een of andere experimentele dans of zo. Hij heeft een blokfluit en hij geeft wel eens een klap op een gitaar. Ik hoop wel dat ik hem zo ver kan krijgen dat hij ook een instrument wil bespelen. Ik wil het in ieder geval stimuleren, met elkaar wat moois maken is toch een prachtige hobby! Mats heeft mij toevallig een paar keer muziek zien maken toen ik in een boot zat, dus als hij nu een boot ziet is het : Papa, toet toet. Het begin is er."

Het begin van een nieuwe muzikale generatie Woestenburgers, terwijl we gelukkig ook nog mogen genieten van de huidige generatie. Barry kunnen we muzikaal blijven volgen bij KSM, the Locals en de gelegenheidsbandjes waarmee hij de jazzmuziek hoopt te blijven uitoefenen.

Jacintha Floris

